

Narozena netopýrem

Prolog

Budík ukazoval 01:05, probudila jsem se uprostřed noci s vědomím, že musím utéct. Nevěděla jsem proč, ale ten tlak na mých prsou stále rostl a já měla pocit, že pokud se okamžitě nezvednu z postele, tak exploduji. Tak jsem na sebe hodila jenom svetr a kalhoty, první tenisky, co mi padly pod ruku a s pár drobnými a mobilem v kapse, jsem jak nejtišeji to šlo, vyběhla ze spícího domu do noci.

Bydlela jsem v takové té městské čtvrti, kde každý každého znal a sousedka Vás chovala v peřinkách už jako mimino. Zároveň to však byla čtvrť, v níž se zachovávalo jisté dekórum. Pořádaly se zde oslavy na úrovni, a tak trochu nóbl sešlosti. Většina obyvatel Lost Cliff byla původních a přistěhovalce šlo snadno rozeznat. Milovala jsem Lost Cliff a vždy se účastnila těchto událostí, někdy byla i organizátorem. Samozřejmě s Chloe, mou nejlepší kamarádkou. Když jsem v září nastupovala na střední, jako TA patnáctiletá Stella Rockefellerová, na vše připravená, upravená a oblíbená. Z rodiny, která se v Lost Clifff angažuje, jako je, byla a bude ta moje, by mě nikdy nenapadlo, že poběžím rychlostí světla, uprostřed noci, neznámo kam, neupravená, nesladěná, nepřipravená, sotva oblečená, ze zcela neznámých důvodů. A nemohla jsem přestat. Běžela jsem rychlostí hodnou Usaina Bolta. Plíce mi musely vypovídat, v krku sucho, ale nic mě nedonutilo zastavit.

V 01:20 jsem skončila na okraji lesa. Až tam moje nohy konečně dostaly stopku. Věděla jsem, že tady už utíkat nemusím. Stála jsem tam a dívala se do černého lesa. Kdybych tady stála jakoukoliv jinou noc, byla bych strachy bez sebe. Sama, prakticky slepá v téhle noční tmě.

Ted' jsem se ale nebála. Můj sluch ... ani nevím, jestli to byl sluch, ale vnímala jsem nějaké signály. Najednou jsem přesně věděla, že deset metrů ode mě stojí nějaký tvor asi o velikosti ježka. Bylo to jako...echolokace, ale to přece nemůže být pravda. Můj čich... cítila jsem vůni jehličí a smůly, ale také hlíny a s každým závanem větru, přicházely nové vůně. A mé tělo... cítila jsem, jak jsou mé svaly připravené, i když jsem neměla ani nejmenší tušení k čemu. Cítila jsem se pružná a schopná utéct nebo se schovat každému, komu bych chtěla. Nevěděla jsem, co to se to se mnou dělo, ale bylo to impozantní!

Popošla jsem hlouběji do lesa. STOP! Bůhví proč jsem musela zůstat na místě. Rozhlédla jsem se kolem a zjistila, že stojím přímo uprostřed jakéhosi pomyslného

pentagramu. Vzhledla jsem na oblohu, nade mnou měsíc – úplněk. Při pohledu na něj mi začaly pracovat všechny svaly v těle na plné obrátky. Celá jsem se třásla, rozehrívala se jako stroj, který dávají do provozu.

A bylo to! Celý tenhle záhadný útěk, instinktivní jednání, zvláštní pocity, podivné náhody jako úplněk nebo stromy tvořící pentagram, už nejsou takovou záhadou. Jsem netopýr.

Z mých horních končetin se stala křídla, uši změnilý svůj tvar, zuby se zostřily natolik, že jsem se jimi sekla do jazyku. Byla jsem tak pružná a ohebná, že bych se vecpala i do liščí nory. Můj čich a sluch – ano, opravdu to byla echolokace a deset metrů ode mě ježek – byl naprosto dokonalý. Jedinou nevýhodou, jež jsem zaregistrovala, bylo rozostřenější vidění. Chtěla jsem udělat krok vpřed. Nějakým automatickým pohybem jsem se odrazila od země a vzlétla. Co mám dělat?! Zvláštní pocit nevědět si rady s vlastním tělem. Mozek měl evidentně dovolenou. Co dělají netopýři a ptáci?! Mávat křídly, mávat křídly, musím začít mávat křídly nebo spadnu.

Šlo to téměř samo. Jako nějaká naprosto přirozená věc. Bylo to pro mě přesně tak přirozené, jako je pro lidi dýchat, pro slunce svítit, pro ptáky létat a pro ryby plavat. Bylo to úžasné, ale zároveň se na povrch začaly vynořovat myšlenky, které byly prozatím uvězněny pod vším tím údivem. Jako: Co řeknu doma? Jak tohle všechno vlastně funguje? Budu vůbec schopná normálně fungovat nebo je tohle všechno za cenu nekonečného odloučení? Je nás víc? Dá se to všechno nějak spouštět a ovládat? Otázek je nesčetně, sama to ale nezvládnou. Musím to říct Chloe. Nejprve musím ale vymyslet, kde se zítra schovám, než na popud mojí smsky, kterou jsem už zběsile ťukala do klávesnice, Chloe přijde. Do ranních hodin, v nichž by mě mohl někdo spatřit ještě daleko a mé tělo přímo volalo potom, zjistit, co dokáže. A tak jsem se rozletěla do černočerné noci, vstříc novému životu, jako netopýr.

autorka: Lucie Sajbotová, 9. třída, Základní škola Břidličná

1. místo v soutěži „Jak jsem potkal netopýry“ (kategorie do 15 let)